

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

**nr. 6519 van 10 februari 2011
in de zaak A. 198.854/XIV-32.770**

In zake :

XXXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Annick Hendrickx
kantoor houdend te 1160 Brussel
Vorstlaan 144/33
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het cassatieberoep, ingesteld op 17 januari 2011, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 53.331 van 17 december 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 20 januari 2011 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan naar luid van artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

(Vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. De artikelen 39/69 en 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet maken het de partijen bovendien mogelijk onder bepaalde voorwaarden “nieuwe gegevens” ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te brengen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan tenslotte de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen en voor een nieuw onderzoek naar de commissaris-generaal terugsturen indien hij van oordeel is dat hij de zaak niet ten gronde kan onderzoeken omdat hij niet beschikt over bepaalde essentiële gegevens en waarvoor het nodig is aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen. Het aldus bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep heeft een devolutieve werking, waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn. Het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal heeft op grond van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet een schorsende werking. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt derhalve kennis van het geschil in zijn volledigheid en het gaat om een beroep met volle rechtsmacht. Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 eveneens geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nooit heeft gevraagd om op de repliek van de commissaris-generaal te antwoorden en dat uit het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat hij daarover ter terechtzitting enige opmerking heeft gemaakt. De verzoeker kan zulks niet voor het eerst vragen voor de Raad van State als administratieve cassatierechter. In zijn tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De verzoeker beperkt zich tot de verwijzing naar zijn eerste middel, zonder uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest artikel 47 van het Handvest schendt. Het eerste en het tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Uit het proces-verbaal van de zitting en uit het bestreden arrest blijkt dat de verzoeker en zijn raadsman zonder enig voorbehoud op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 3 december 2010 zijn verschenen en dat zij geen opmerking of voorbehoud hebben geformuleerd over de vertegenwoordiging van het commissariaat-generaal. Een verzoekende partij in een administratief cassatieberoep kan geen rechtsmiddel doen gelden dat zij niet vooraf heeft onderworpen aan het administratief rechtscollege waarvan zij de beslissing bestrijdt. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, bestaat er geen algemene verplichting om het machtigingsbesluit in het rechtsplegingsdossier op te nemen. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op tien februari tweeduizend en elf, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Joris Casneuf.

Carlo Adams.